

CSIKÁSZ ISTVÁN:

LELKES ÜDVÖZLET

— A Megyei Irodalmi Csoport megalakulására, 1959 —

Egy célért tömörülni a sorba, a nép ügye késztet,
Író, csengjen a szó, költő, szálljon a vers!

Bátor a szándék, küzdeni jöjj ide új csapatunkba,
Es örökösként nézd: birtokod itt ez a föld! . . .

Híres elődök munkálták meg a népet előtted:
Izzó hangú Madách s Mikszáth nyomdoka vár.

Cserhát népei, Tarján, Gyarmat érte beszédünk,
S üdvözlettel üzen: Nógrád várja a dalt! . . .

AZ ÉN KOROM

Vad neonok lobognak
Tört részei e kornak
Vibrál az esti város
A holddal lett határos
Zúg a rakéta hangja,
Piros zászló van rajta,
Biccen az utca népe,
Billeg az utca képe.
Nézd a falon a foltot,
Ami szíredbe oltott
Az együtt-töltött élet,
Ez is éppen úgy részed,
Mint a tavaszban rejő,
Füvet húzára termő
Sejt mélyen lenn a földben,
Mint a csók a gyönyörben
S ne csodáld, hogyha bennem,
Lelkemben s véreemben
Nagy érzések lobognak,
Tört részei e kornak.

ZIZEGŐ SZEPTEMBER

Még zöldellve ragyognak a fényben a lombok a napra,
S gyenge sugárcsónák bújtak a csendben elő,
Arnyékok töve mélyén már a fakult leveleknek
Bú-dala lobban, alél, s hűvös avarba pereg.
Jót tesz velük a csönd. Megkönnyíti lassan a harmat
Könnye halálukat így, s szokva a gondolatot,
Illatos íz lopakodva bevágtat a röpke levélke
Sárga szívébe a rongy, foszló száron át.
Bokrok alatt zizegő-szavú Szeptember dala surran,
Elkanyarodva sziszeg, törzsek előtt tekereg,
S messzeiramlik az úton előre, jelentve: ma jöttem
En, Szeptember, a nyár rendjét felzavaró!...
S fest impresszionista ecsettel a zöldre: zajongó
Rozsdavörös színeket, meghitt okkerokat,
S reggel a park úgy néz a szemembe, mint az esengő,
Fonnyatag özvegy: a múlt emlékének didereg,
S lángba, a nyárba, a szépbe tekintő méla szemében
Bujdokló remegés éjjeli fénye lobog.
Gesztenyefák s juharok koronáin is ott felelget
Nyár szava vissza, de jól tudja, ma múltnia kell.
Trónt követel Szeptember, alattomos, ősi rokona...
S készül a nyár behívót küldeni messzire szét:
Hű testőrei, díszes, víg daliái, bíborba
Bújt katonái, a szép kának hullanak el.
Elszedi sorra kobozva a zöldszínű kardokat, és most
Őz kincstára, hűvös rozsdád festi színiük!...
Lassan enyészve, kopasztott szalmavirággal a gyilkolt,
Bús szírom összevegyül, könnye a földre pereg,
S rossz kamasz őszi szelek nyoszolyája sikongva az égbe,
Dobja a szót: panaszát, — s borzong lány remegés!...
Nap szíve fáj, mert völgyek ölné ködök ásitának ki
Mélylő berkek alól és felvetve fejük,
Sorra a dombok nyírt koponyáján, ime kirakják
Tengeri-szárhol a szót: Szeptember betűit...

SZÜRETI KEDVEMBEN

Hűvös az este s a völgyben a ködnek súlya terül szét,
S im e ködök hűvösét égeti fel ma dalom.
Hold színe vonja be lány sugarakkal hegybeli viskóm.
S úgy pereg itt ez a fény, mint ahogyan Kelemen
Bácsi a sárga nedűt csorgatja a barna kupába:
Nagyszívű, drága paraszt!... — Kincseket osztogat itt!

Hamvas a zsúfolt tőke gyümölcse a cifra levél közt,
Aldom a tetteidet, hosszúszakállú Noé!...
Izmos, luncut, vígszavú dallam zengjen a völgyben,
S merre a nóta ma száll, úzze ki onnan a bűt!
Csípje a dér meg az arcod s lengjen szőke hajadban
Vérszínű pántlika, mint forradalom idején!

SZESZ-BALLADA

Vermuth-szagú a lompos utca,
Es az ereszről léha rum csorog,
S a nép, a kocsmák pereputtya
Most bikavérben ácsorog.

Csizmák s kabátok szürkésége
Alatt barnálló bor-gőz párolog,
S bután büjög a vad zenébe
Kopott hangszállú száz torok.

Fent az égen, a hold-iivegben
Kékes szilvapálinka láng lobog,
Részeg a hegy s felhősüvegben
Hajnalra arrébb tántorog.

Valami hull a homlokomra,
Atölelnek a józan, lágy borok,
S lelkenre-érve sustorogva
Megmosdatnak, mint záporok.

ÚJRATEREMTVE

Ringó test, ó, ha szép vagy, a férj
Harangok zúgását nem érti,
Hátatfordít a templomoknak,
S a csendes esték elvonulnak
Ködök opálos tengerébe!...

Pobogás porzik az égre,
S azúr színét a nap dobálja,
Piros szívét a lány homályra,
S mahagóni-fák barna vére
Kúszik az árnyak rejtekébe!...

Döntsenek el a lanya testek,
Töltést adva az ingereknek.
Leláncolt vágyad könnye folyjon.
Az akarásban haldokoljon:
Hogy halva és újrateremtve
Gondolj vissza az életedre!...